

Alvydas Šlepikas

SPALVOTA ATVIRUTĖ. ONUTĖS PASAKOJIMAS

visada norėjau būti motina

norėjau būti mama

džiaugtis savo kūdikio garbanėlėm

bučiuoti rausvus angelo skruostelius

gera motina būčiau buvus

buvo siaubingi laikai – gyvenom įsigąsdinę, bijojom šešėlio

bet gyvenom: šokiai ir dainos, vis tiek

juokavom ir žaidėm – graži pora sakė apie mus

nuo kiekvieno jo prisilietimo nedrąsaus rodės nualpsiu

mylėjau jį,

sekas gi šitai didnosei šnibždėjos pavydėdamos draugės –

o tu – juodbruvos, aukštas, vis su šypsena ir su šypsena šviesiame veide

kokie būtų gražūs tavo vaikai, mylimasis

biržely, Dešimtos atlaiduos šventoriuj priėjai ir taip tyliai tyliai pasakei, čia tau, Onyte, čia tau –

ištisei ranką ir padavei man abrozdėlį spalvotą – ir mačiau, kad virpa tavo ranka –

nieko nepasakiau, tik parėjus skaičiau ir skaičiau tavo ranka išvedžiotas raides:

„Onyte, paukšteli mano mylimiausias...“

*koks ten iš manęs paukštelis, bet tu parašei, norėjai gražiai parašyti –
skaičiau ir verkiau – iš laimės, iš džiaugsmo
iš meilės verkiau*

*būčiau buvus gera motina
būčiau buvus gera
bet nušovė tave pamiškėj
sako, kad j nugarą bėgančiam šaudė, o po daugelio metų tas kuprius Mikita
Pusvaškiui prisipažino – ne tą tada nušovėm, kito laukėm, kitą nušauti norėjom
bet ko gi jis bėgo, kam bėgo, kai šaukėm jam
stok!*

koks baltas buvo tavo veidas, kaip kūdikio

*alpau prie duobės, rėčiau balsu,
paskui drebėjau lovoj, skendau tokiam baisiam juodam debesy, o man prieš akis vis tu
bėgi ir bėgi nuo skrebų pamiškėj, bėgi ir bėgi
išgąsdintas, pabėgti nuo kulkos bandantis vaikas
nes vaikas visai dar buvai
kaip ir aš
tau – devyniolika, o aš pora metų jaunesnė.*

*kai pagaliau nuslinko tas sunkus debesis, nebegalėjau pasilikti namie
norėjau išvažiuot, pasitraukt, pasislėpt*

*Bukelienė mano tėvui pasakė – išleisk ją Vilniun, Antanai
pagelbėsim, kiek galėsim – įsidarbins, užmirš
apie mirtį nebegalvos*

*rado vietą man pas tokius Ovierkas senutę motiną jų prižiūrėt
bet iš pradžių dar dirbau statybose, valėm griuvėsius –
alkana ir alkana, išbadėjus, dirbau, o maistui talonus pirmiausia reikėjo uždirbt
pinigų neturėjau
atsimenu pardaviau auskariukus – iš mamos amžinatilsį
paveldėtus
ir verkiau vieniša savo pusrūsy*

*prieš Kalėdas pasikvietė Jonas ir Amilia Bukeliai į svečius
sėdėjom ir gėrėm arbatėlę
padėjo sausainių lėkštutę,*

o man sarmata

nors beveik alpau į tuos

sausainius bežiūrėdama,

sarmata juos paimt,

sarmata išsiduot, kad esu išbadėjus –

vieno tik atsikandau ir sutirpo sausainėlis burnoj

kaip Komunija

*ir padovanojo Amilia man rūkytą žuvį
sako, parsinešk namo, turėsi Kūčioms žuvis
išėjau iš jų buto*

*užlindau tik už kampo ir puoliau valgyt
tą žuvį
sūri buvo žuvis, bet vis tiek tokia man skani – visą suvalgiau
net ir kaulus*

*baisus buvo laikas – šaltas ir juodas
paskui tie Ovierkos man baisiai padėjo –
bet ir aš dariau viską pagal sąžinę, nei kruopelės svetimo nepaėmiau
tarnavau jiems, ir esu jiems dėkinga
paskui įsidarbinau fabrike*

*viskas rodos nutolo
sena esu ir paliegus
bet pasiimu tą abrozdėlį spalvotą su Mergele
Švenčiausia Motina –
širdy jai septyni kalavijai –
ir tikriausiai darau bjaurių nuodėmę –
skaitau tavo ranka užrašytus žodžius:
„Onyte, paukšteli mano mylimiausias...“
ir tą abrozdėlį bučiuoju
bučiuoju.*